

Hagyj nyomot a világnak!

a Krúdy Gyula Városi Könyvtár
írópályázatára beérkezett művek

VERSEK

A THURY-VÁR Nonprofit Kft. - Krúdy Gyula Városi Könyvtár *Hagyj nyomot a világnak!* címmel írópályázatot hirdetett kötetlen témában vers és kispróza (mese, elbeszélés, novella stb.) kategóriában. A pályázatra 25 alkotó nevezett Várpalotáról és környékéről. Egy alkotó legfeljebb három írást nyújthatott be, így összesen 65 művel kellett a szakmai zsűrinek megbirkóznia.

A Hagyj nyomot a világnak! írópályázat bírálói voltak:

Sándor Zsuzsanna. Író, magyar-történelem szakos középiskolai tanár, a *Csodafüű szarvas* című könyvsorozat szerzője.

Volekné Temesi Zsuzsanna. A Krúdy Gyula Városi Könyvtár főkönyvtárosa, az *Így írunk mi* című irodalmi pályázat szervezője, a Tizenhatodik születésnapomon illetve a Befűtt szerelemből című kötetek szerkesztője.

Kilián László. Író, a veszprémi Művészetek Háza igazgatóhelyettese. Főbb művei: *Méhlegelő, Tengeri, Igenkönyv* és a *Mitográfus*.

A pályázat eredményhirdetésére az Ünnepi Könyvhét keretén belül, 2015. június 5-én, pénteken került sor a Krúdy Gyula Városi Könyvtárban.

Vers kategóriában első helyezést ért el Kovács Mónika, a második helyezett Tóth Ferencné lett. Próza kategóriában az első helyet Molnár Margit, a második helyet Varga Rebeka Andrea, a megosztott harmadik helyet pedig Kisprumik Anita és Kovács Gergő nyerte el, Mórocz Károly pedig különdíjat vehetett át.

Bár a pályázat lezárult, az alkotók kedve ezután sem hagy alább: a nagy érdeklődésre való tekintettel hamarosan műhelyfoglalkozások keretén belül folytatódik majd az alkotómunka, melyhez bárki csatlakozhat, aki kedvet kap az íráshoz.

A Hagyj nyomot a világnak! írópályázat szerzői voltak:

Antal Zsolt, Besenyei Szabaszián, Bőjte Márton, Eiterer Ferenc, Erdódi Mária, Kalmár László Tamás, Kisprumik Anita, Kovács Gergő, Kovács Mónika, Kovács Sándor, Lakatos Iona, Mohos Péter, Molnár Bernadett, Molnár Margit, Pásztor János, Pócsik Evelin, Ritz Zoltánné, Somogyi Csaba, Somogyi László, Szigeti Frigyes, Tolonics István, Tóth Ferencné, Tóth István, Varga Rebeka Andrea

Kovács Mónika: Elégetni mindet

(1. helyezés)

Mozdulatlan heverek az átszakított
fekete papírlap alatt, az asztal lapjába karcolva.
Meredten bámulom a szögletes betűket.

Zöld búzamezőre képzelem magam,
a kalászosokkal mohón játszik a szél.
Lángoló pipacsok nyílnak amott,
ösvény visz az erdő mélye felé.

Dagadt hernyó unottan majszolja a dús falevelet.

A távolban rossz arcú ember légylárvát gyűjt,
s hullámozó kincsével eltűnik az erdő fái közt.

Követem útján, melyen titokban jár.
Megzavartam gennybűzös házában,
izzó szeme cafatokra tép.

Az idő szemenként pereg tovább.

Amott megint jó a szél, pernyét hoz
egy tűz marta test alól.

Fekete húsú pók szövö hajamba kócos álmait,
fehér eső mossa gyémánt apró szemét.

Mutasd nekem a világot!
Porszilánkját szemembe mossa a fehér holló csőréből
kiszabaduló méz.

Rendezett kert, hófehér falak,
füst üvegre fröccsent barnuló vér.

Édes az élet.

Kovács Mónika: Mit legel a tevé?

(1. helyezés)

Mintha egy biliárdgolyó koppant volna a homlokomon.
Résnyire nyílik szemem és látom a zöld réten tekereg a belem.

Elkorcsosult, módosult, mindenféle apró
kis sejt agyamban arra késztet, hogy még többet
bevegyek, az életről elfeledett képekben
lássak embereket.

Kezdetben még volt a vala.
Most már csak mások óriási valaga.
Trágár leszek, obszcén és elnagyolt.

Hát darabolj.
Először csak kis részeket.
Változtass át törvényszerű, észérveket.
Hagyd, hogy agyamban a megüresedett helyen,
pici parkoló helyeken, virágok nyíljanak,
s tehének legeljenek apró keksz tekerceseket.

Visszajöttem. Itt vagyok. Legelhetnék én is,
de nem tudok. Minek. Miért, hisz a tevék
csak homokba dugják más állatok fejét...

Egyet vettem be, vagy tízet?
De akkor a kettes hátán az a két kis szárny miért integet?
Nem tudom. De ki hát az én?
Úgy érzem magam, mint egy kihányt, két napos péksütemény.

Kovács Mónika: Szalmavirág

(1. helyezés)

...csak ülök és nézlek.

Nem szólok hozzád.
Nem érek hozzád.
Piedesztálra emelt lényed átcikáz rajtam.

... én tettem veled.
Oda ültettelek és most csodálom művemet.

Azt teszed, amit mondok, úgy, ahogy mondom.
Fészkelődsz, mert szavaim füleden keresztül s ujjaidon
át érintik a tested. Ott is hozzád érek, ahol eszedbe sem jutna.
Úgy formállak ujjaidon keresztül, mint szél a homokszemeket pergeti.

Szép vagy, ahogy ott ülsz.
Szép vagy, ahogy ültödben megremegsz.
Szép vagy, ahogy a vágytól elsötétül a tekinteted.

Még ártatlan vagy.
Most húzom fel rád a romlás szirmait.
Talpadtól bokádon át a combodig, s
köldöködbe szalmavirágot rejtve, fel az arcodig.

Nem kapsz levegőt.
Mellkasod zihálva szűkül, de nem könyörülök.
Izzadságcsepp gördül végig nyakadon, s szíved dobbanása eltéríti útját.

Nézem, ahogy a csepp legördül melleden, s
megöntözi száraz virágod a köldöködön.
Minden vörös. Minden izzik. Minden összerosódik.
Beleájulsz a néma, fekete éjszakába.
Lebegve, álomittasan, kielégülten és teljes biztonságban ébredsz fel
karjaimban...

Tóth Ferencné: Hagyj nyomot a világnak!
(2. helyezés)

Minden reggel, mikor felkelsz,
csodálatos kincsekre lelsz.
Nap csókolja arcodat,
útnak indítva harcodat.

Felhő árnya ágyadon,
szél köntöse válladon.
Még mártózol e légies hangulatban,
de nem vagy itt a földön egymagadban!
Körülötted emberek,
kik szeretnek tégedet!

Hív a világ, gyere, ébredj,
ma valamivel kell, hogy kérkedj!

Valamivel, ami belőled tör elő,
mint lávafolyás az elemi erő!

Láss, hallj, ízlelj, szagolj,
tégy valamit, fess, vagy dalolj!
Mozdulj! Vagy épp kiálts, hogy állj!
A fontos az, hogy mindig helytállj.
Tégy valamit, mint a bátrak,
hagyj nyomot ennek a világnak!

Lépted nyomát elviszi a szél,
röpke léted e földön mit ér?
Hangod elveszik az éterben,
nem mérhető kilóban, sem méterben.
Oly parányi, mint homokszem a sivatagban,
s oly tünékeny, mint nyúl a bűvészkalapban!

Nincs szárnyad, mint a madárnak,
de több vagy mint szirma a virágnak.
Képzeld magadat királynak,
s hagyj nyomot a világnak!

Mit tehetsz hát, ha nem vagy tudós,
nem vagy különlegesen szép,
neves, mint a dunai hajós?
Hogy tudsz adni, ha nincs meg benned
az a plusz, mely megmutatja, mit kell tenned?

Tégy keveset, vagy egészen nagyot,
légy az, mi szeretnél, légy elhivatott!
S ha harcaidban elbuksz, tanulj meg küzdeni,
a világ tengerében nem elég fürdeni,
úszni kell az árral, az víz előre magával!

Mi az a tett, mivel hírt adhatsz róla,
hogy itt éltem egykor, voltam a föld lakója.
Lehet apróság, vagy hatalmas álom,
csak maradjon rólad valami a világon!

Besenyei Szebasztián

Arcodon a mosoly
Hervadozva elfoly
Szemedben tükrözve
Szilánkokra törve
Eltorzult valóság
Kietlen pusztaság
Mégfagyott füst tükör
Fényesen tündököl

Besenyei Szebasztián

Az emberek nem éreznek, csak hatalomért éheznek.
Céltalanul bolyonganak és sohasem fékeznek.
Igen ezek vagyunk mi az a bizonyos emberi faj.
Az evolúció csúcsa, egy zsákutca, de nem baj!

A világot teremtő Istenhez szólok.
Habár tudom, semmit nem teszel, bármit mondok.
Csak egy mondatom van töltve haraggal:
Te sem tudod, mit kezdj ezzel a világgal!

Kihasználunk mindent és mindenkit.
Legyen az élő vagy holt, ez meg nem rendít senkit.
Ilyenek vagyunk mi és ez belénk van kódolva.
Hulladéknak születünk, a sejtjeinkbe van írva.

A világot teremtő Istenhez szólok.
Habár tudom, semmit nem teszel, bármit mondok.
Csak egy mondatom van töltve haraggal:
Te sem tudod, mit kezdj ezzel a világgal!

A pénz egy jó kifogás, a korrupt bíróság bevenné.
Minden megvehető ezt ki ne érezné.
Ha pénzed van, bármit megvehetsz,
A szerelem épp úgy eladó, mint a Tesco's keksz.

A világot teremtő Istenhez szólok.
Habár tudom, semmit nem teszel, bármit mondok.
Csak egy mondatom van töltve haraggal:
Te sem tudod, mit kezdj ezzel a világgal!

Gusztustalan, már-már hánynom kell tőle,
De itt élek és ide születtem ebbe a fertőbe.
Ha van pokol, akkor az biztos a valóság.
Ebben a mesében magam vagyok a tanú(l)ság!

A világot teremtő Istenhez szólok.
Habár tudom, semmit nem teszel, bármit mondok.
Csak egy mondatom van töltve haraggal:
Te sem tudod, mit kezdj ezzel a világgal!

Ez a rothadó világ kifordult magából,
Mint egy gombóc fagyi a tölcser torkából.
Éppen zuhanunk a mélybe, na hol itt a probléma?
Mi magasról szarunk rá, ő meg csak sírna!

De nem tud szegény, bevarrták a száját.
Majd mosolyogva a végletekig kihasználták.
Azt a Földet, mit apáinktól kaptunk,
Gyerekeinknek nincs már mit adnunk...

Besenyei Szebasztján

Fejetlen huszár szaladt át a pusztán.
Szaladt, szaladt, majd megállt a hegy ormán.
Lovát kereste!

Belátta ő innen a fél világot.
Látta az összes növényt és állatot.
Lovát kereste!

Nemzetek lángjait, emberek vérét?
Pirosló rózsát és skarlát cseresznyét.
Honát kereste!

Lerombolt várost, néma utcasarkot,
Vöröslő kristályokba zárt parlagot.
Honát kereste!

Sírhantokat, ázott keresztet, sok bajt;
Üres búzaföldeket és sáskarajt...
Urát kereste!

Utolsó mentsvára az Igaz Isten,
Könyörgéseire válasza nincsen.
Urát kereste!

Vakká váltan mindenét már elvesztve,
Meghasonulva, egy dolgot kutatva-
Magát kereste!
De meg nem lelte...

Böjte Márton: Anyám

Gyászolt ő éjjel s nappal,
összekulcsolt kézzel,
alkonyatba.
Hajnalba, Bibliával
kezében, imádkozott.
Könnyeit rég elsírta
már.

Mindig a kaput nézte.
Jön e fia, lánya haza
már.

Elmúlt már sok tavasz,
nyár, ősz és tél,
és sok karácsony már.
Fejéről a fekete kendőt,
testéről a fekete ruhát
soha le nem vette már.

Néma kín ült az arcán,
nékem kellett volna
elmenni már.

Az Isten nagy terhet
tett rá.

Néha felnézett a csillagokra,
olyankor még erősebben
szorította szívéhez a
Bibliát.

Egy júniusi délután
elment az anyám.

Rám hagyta gondolatait
s a Bibliát.
Néha felnézek a csillagokra,
hátha látom, ha csak
egyszer is az anyám.

Győztél, fekete hintón
ül a gyász.
Azóta hordom magamban
a gyászt.
Magamon a fekete ruhát,
s kezemben a Bibliát.

Böjte Márton: Súlyos út

Apám mily komor súlyt
hordozott.
Hány furcsa szó, árva szó
futott ajkán.
Néha dalolt bornak,
asztalánál.

Merről jött ő? Keletről.
Kárpátok gerincén őse járt.
Vad szél hozta a hírt, ahol élt,
már nem Magyarország.
Tengert látni erdőbe járt,
ahol hullámoztak zöld fenyők,
árva lett ő, s megtanulta jól,
mi a balsors, szabadság,
bujdosott.

Lelke tüzét Kárpátokra
hányta,
politika tüzet zúdított szép
Erdélyországra.
Szeméből könny száguldott
Hargitára,
kezét ökölbe szorította, s
arcába vágott.

Láz üzte az éjt, rabság volt s

robot,
vad szél verte éjszaka a
dobot.
Lelkével mesze látott, látta
égni otthonát, menekülni
kellett.

Otthagya családot, barátot,
rokonát.
Sodorta szél, úttalan utakon,
viharverte nappalokon.

Vak sötétben szabadság után
járt, utat sötétben ágyúk
világították.
Lobogva éget a világ, földön,
s
levegőbe vijjogó halál járt.

Az a kis földdarab,
ahol Székely lett rab.
Kárpátok zúditották rá éj
kődét.
Lesz e tavasz még,
Trianoni
rét.

Hány Székely halt meg
csupasz
ormokon, hány fejedelem
vágatott véres karddal,
habzó lovon.
Te csak voltál, láncot
csörgető rab.

Mennyi jaj zúdult rátok.
Milyen cudar vulkán tépte
az éjt.
Rab vagy, lesütött szemel
mész,
kóbor szél zenél,
élni is félsz.

Zúg feletted Trianoni szél.
Gyermek fényes szemmel
 néz,
 vért lát, idegen katonák
szuronyán vérzik egy nemzet,
 Székely nemzet.

Az országút pora közel,
menjünk messze innen,
 halált hoz az éjjel.
Uram küldj haldoklónak
erős szívet és nagy hitet.

Nem látja gyermek még, de
érzi, cudar dolog magyarul
 beszélni.
Ha erdőt jár, ismerősek a fák,
ha ásó földet túr, kizöldell a
 határ.
Mögötte habzó szájú óriás
 jár.

Mekkora gyászt hordoz
 lelkén,
hányszor kulcsolta imára
 kezét.
Hány Székely feküdt fiatalon,
hegyek között ravatalon.

Régtől tudják az asszonyok,
hogy nem jön vissza, elment
 fiatalon.
Fájdalmában sír, átok száll a
 Bércek fölött, mint vad
 viharak.

Fiatal útja rövid volt, fiatal
volt a lány, alig csókolt ajka,
 sötéten jött a gyász,
 sikoltott hegy éles hangja
 messze szállt.

Sötétben gyász színe lobog,

sosem várta e rettenetes
napot.
Korán hervadtak el fiatal
anyák.
Visszanéz rátok véres arcú
föld,
s gyász.

Mennyi halott jár Trianon
mezőin,
halk sóhajuk tavaszt betöltik.
Bércek közt jár háborgó lelkem,
rád bízom Székelyek istene,
vérző lelkem.

Böjte Márton: Múlt, jelen, jövő (Itt sétál a múlt)

Hogy hintázott az alkony,
járda szélén álló fán.
Tési domb felől még
fel-felbukkant egy
eltévedt napsugár.
Az alkony bíbor estébe
vált.

Hálóhelyet keresett
pár fáradt madár.
Sötétség lassan mint
fáradt sereg, elfoglalta
az eget.
Vár tornyain lobogott
fekete selyem.

Mintha holló szállt volna
vén falak fölött.
Talán Mátyást kereste,
fájdalmasan károgott.
Minden aludni tért már,
csak én bolyongok várkert
vén fái között.

Elmélkedek múlton,

faggatom jelent.
Vén szemem sötéten át
jövő felé tekintett
mondjuk gyermekeinknek?
És miért ne mondjuk? Mennyi
kín és vér fojt itt hallgatag
köveken.

És mennyi jaj és könny
és hány kérges kéz nyúlt az
ég felé, és könyörgött.
Szegénység volt az úr
inas kéz köves, földet túrt,
ekevas szikrázva tört!
Kemény kenyeret adott,
s kemény embereket Palotai
föld!

Köves föld, szürke sziklák
hegytetőn!
Mint heves vihar, villámokkal
nagy dörrenésekkel vágatott
város fölött történelem.
Halál járt és jaj, suttogtak
az utcák.
Eldugták a házakat,
vezették, kötőféken remegő lovakat!

Gyermeksírás majd hosszú csend.
Bácska, Baja, Pécs, bombákat hányt
az ég!
Az előbb még ház volt, most
bűzös gödör!
Gödör szélén rózsabokor ég, illata
kén, bűdös, vérszagú kén!
Értitek s érzitek ti kik
maradtatok!
Békét építsetek, de hogy, mikor
imádkozni sem tudtok.
Vigyázzatok, gyűlölet jár izmusokon!
Hányszor árultak el benneteket.
Ekevasat csak ti kalapáltatok élesre.

Hányszor kívánta dörrenő fegyver
véreteket!
Otthagya anyád, feleséged, gyermekeket.
Kicsavarta sors kezükből az
amúgy sem sok kenyeret.
Álomban csendesen járom,
hallgatag hegyeket.

Békesség kell higgyétek el
emberek.
Búza nemi terem köveken.
Gondolatom messze futott,
féltem az alkonyt, az éjszakát,
hegyeket a sziklát.

Féltem a fát, hogy ringatja,
altatja ágai közt az éjszakát.
Kívánok mának s jövőnek
csendet, békét, s mindenkinek
nyugodt éjszakát.

Böjte Márton: Szeplős múzsa

Ó mikor megláttalak,
arcodról, rám mosolygott
a világ.
Ha rád gondolok, az már boldogság.

Ne szégyellj arcod szeplőit,
hisz azok csillagok.
Két szemedből rám ragyogni,
látom fénylő napot.

Ne szégyellj holdat homlokodon,
arra való, hogy éjszaka,
szerelemnek világítson.
Világítson rózsá ajkaidnak,

Mikor csókra nyílnak,
csábítanak, mézédés
csókok szívemig zuhannak.
Éjszaka sötétjén, szerelmek szaladnak.

Ó, mikor szemedbe nézek,
aranyló szemedben eltévedek.
S lángol lelkem, s égek vágyban.
Öltözök égő szemed sugarába.

Ha te madár lennél, vágnék,
hogy csőröddel, tüzes csőröddel,
szerelemmel etessél.
Csókod virágán, örömmel eltévednék.

Ó, mily tüzes tánc tombol
szívemen.
Hangod, mosolyod égbe főlemel.
Csillagos szeplőd, csókol, s ölel.

Ha te nem lennél, árva volna
lelkem.
Szívemen madarak sem
repülnének.
Szomorú lenne életem.

Múzsám, lángoló arcod
csillagjai közt járok.
Imádlak holdas éjszakákon.
Illatos tavaszokon.

Hozzád kiáltok.
Csillagokra rakok
fehér, csodás, gyöngyvirágot.
Azért én messziről csak így,
örömmel imádlak.

Böjte Márton: Gondolatba Erdélyben járni

Már nem jutok el szép
Erdély országba.
Nem ismerhetem meg múltunk
drága kincseit.
Ha mégis utazhatnék, betegségem
rabságra kényszerít.

Pedig szívesen járnék Kárpátok
hegyei közt.
Fehér hó kucsmákat, gyönyörű
székely nap fűrészt.
Sétálni csendes magányban,
zöld fenyők között.

Képzeletben Só vidéken jární,
Hargitán istenhez imádkozni!
Kolozsváron Mátyás szobra előtt,
könyörögnék igazságért!
Járnék könnyes szemmel,
bíbor fellegekben!
Tündérvárat fát simogatnám
öreg kezeimmel.

Csoda hágókon futva járnék!
Zenélő szelekkel barátoknék!
Csobogó patakok szomjam oltanák!
Székely éjszaka szememet altatná!
Király hágón királyokkal
vacsoráznék!
Öreg szememet könnyzárpor
mosná.

Ennyi volt álmom s vágyam?
Vándorolni szép Erdély országban.
Vándorok ősi dalát dúdolni.
Ősi várromhoz, forró lázas homlokom
hajtani.
Hideg kőtől, lázam csillapul.
Csodaszép lenne minden gyalog út.

Böjte Márton: Végrehajtó

Elvették a házamat,
s kertemet.
Vigyorognak szekrényhátú
emberek.

Árokparton ruhám, szomorúfűz
ágán didereg.

Csörömpölve törik csésze s tányér,
törik minden, nászajándék.

Csikordul a zár a házon,
árokparton minden szétdobálva.
Kitört lábú fotelom, oldalra
dőlve jajgatott.

Csiszolt tükröm elrepedt,
pedig mennyi szépet, s jót
mutatott nekem.
Nem bírta ki e szégyent, hát
elrepedt szegényke.

Fél pár zoknim lyukas volt már,
ott sántikál a szomszéd háznál.

Esküvői cipőm pocsolóyába dobva,
leszakított talppal ázott,
többet már te sem táncolsz.

Nyakkendőmet a szél amott
viszi.
Porruhájához ez illik.

Játék mackó a kupac
tetején, nem érti,
mi történt, játszana
még egy kicsit.

Szűz Mária kép a porban,
felemelt kézzel az égre
néz.
Uram, nézd, ezt tették.

Böjte Márton: Messze szaladtál

Egy szép napon, messze
szaladtál.
Túl városon, Európán,
itt hagytál szerelmet,
barátot.

Itt hagyta városod
tornyait, a vár ásító
sötét ablakait.
Vár völgy hűvös leheletét,
telet, tavaszt.
Reggel hűvös simogatását
a zsidó templom előtt.
Itt hagyta a csókokat a
várkertbe, a lányok tüzes
szemét.
Fodrász műhely illatát,
tükröt, ollót, fésűt,
lányok illatát, s hullámzó
haját.
Mire észbe kaptál, melletted
már nem kutya, hanem kenguru ugrált.
Vízparton tábla, vigyázz
krokodil!
Az ég, a csillagok, a hold, nem
olyan volt mint otthon.
Hányszor merengtél el.
Esténként nézve az eget.
De jó volna otthon lenni
veletek egy kicsit beszélgetni.
De jó volna, ha a kengurunak
szárnya volna, ha krokodil
sárkány lenne, egy pillanat
alatt hazaröpítene.
Hányszor hozott haza az álom,
a könnyes álom, amikor könny
aludt a párnádon.
Most, amikor összejöttünk öreg
diákok.
Téged várt tárt karokkal város,
templomok tornyai, a vár és az ősz hajú
öreg diákok.
Ugye nem változott semmi?
Maradtunk tüzes szemű
legények.
És hogy csókolt a Bakony, hogy
öleltek a tölgyek, simogatott
s borzolta hajad a szél?
Ez itt minden, minden a

tiéd.
Köszönöm, hogy itt voltál,
könnyes szemű kedves oskolatárs.
Ha valami baj van csak
kiálts, mi meghaljuk.
A jó Isten áldjon meg
és vigyázzon rád András.

Eiterer Ferenc: Aki van

Aki láthatatlan, de létezik
Fenn az égben ítélkezik
Felettünk áll, minket látva lát
Hallatja nekünk bölcs szavát.

Aki van, hogy minden úgy legyen
Itt a földön ide lenn
Ahogy nektek jó bűnös emberek
Aki van, minden mozdulatban,
Sötét és fényességes állapotban

Aki van kezdettől fogva s a végén
Aki megváltott, kifolyt Szent vérén
Felvitte bűneinket a golgotái keresztfára
Hogy eljuthass egy szebb, jobb országba

Aki ott van a magasságban és ítélkezik
Minden jó s rossz dolgod számba vettetik
Aki igazságos nem hagy veszni téged
Aki meggyógyítja minden betegséged

Aki kegyelemmel, irgalmassággal koronáz
Aki élet utadon mindig szeretettel vigyázz
Aki örök élet vizét adja majdan te neked
Megőrzi szíved, lelked, örök szellemed.

Szeretettel Imádd Mindenható Istened
Magasztald, szálljon hozzá dicsérő éneked
Mert szétzúzta benned az ő emberi kő szívet
Adott helyette Hívó Istent szerető új szívet.

Eiterer Ferenc: Őszi reggel

Ködben megbújik a reggel
Átláthatatlan tejes színnel
Nedvessége csontig hatol
A napsugár eltűnt valahol.

Párás a fii, a virág, a mályva
Didergőssé vált az ember világa
Az Ősz előjátékába kezdett
Mindent ezerszínűre festett

A lehulló levelek, mint egy szőnyeg
Fedték be a földi nagy mindenséget
Csiripelő verébhadjár a zenét
Zengve a természet örök szeretetét

Teremtett évszakok egymás után
Állandóan változnak az idő múltán,
Mindegyik mutat jót, szépségeket,
Emberekben kelt szép reményeket.

Eiterer Ferenc: Új fénye kelt

Új fénye kelt; a Napnak életemben,
Mely oly erősen ragyog reám,
Eltörli a sötétséget a szívemben.
Hálaimát rebeg érte szám.

Lelkem is szárnyal a ragyogásba,
Füldözőzik benne egy szívdobogás,
Te lettél nékem a boldogságba
Velem együtt; szerelmi csobogás.

Virágzó tavasz érkezett a borús télre,
Megolvadt szívemen a fagyos dér;
Szemem felnéz az érkezett fényre
Rádöbönt; Mennyire szeretlek én

Erdődi Mária: Az akácvirág

Mint gyertyáról a faggyú,
úgy csordulnak le az akácfa apró levelei közt
a hófehér virágfürtök.

Alattuk sétálok...
A hajnali szellő lágyan borzolja
a virágok szirmát
s körém varázsolja illatukat
mint egy bűvös aurát.

Közben folyamatos bűgő hangot hallok.
Ezrével dongnak a méhek,
mint megannyi apró repülő
járják a bibéket
s az édes rakománnyal szépen hazatérnek.

Kedves emlékek törnek fel bennem:
Mikor apró kezeimmal
ilyen virágot szedtem.
Mint hófehér pillangók,
egy száron sokan kapaszkodtak.
Kíváncsi lévén,
megízleltem az illatos szirmokat.
Édes volt... kicsit roppanó...
Rágicsáltam a fürtöt, mintegy kis manó.
Ekkor kivirágzott bennem is egy gondolat.
Szedek párat e finomságból
és viszem, hogy megmutassam!
Az ötlettől boldogan,
szaladtam haza gyorsan.
A kócos fürtöket két kezemben fogtam
s az édes ajándékot az Anyukámnak adtam...

Elmosolyodtam a múlt filmjétől
s egy virágfürttel kezemben
hazaindultam.
Otthon kinyitottam a fotó albumot ...
Az utolsó lapjához érve
láttam,
hogy egy akácvirág itt van...
az emlékeimben...
lepréselve...

Erdődi Mária: Őszi eső

Áttetsző gyöngy csíkok lógnak a felhőkből
szemerkél az eső.

Este van.

A térvilágítás alatt sietve megy
egy két járókelő.

A vizes aszfalra szín csíkokat vetít
a kirakat fénye.

Oly szépen ragyog mintha mosolyogna
a háznak szeme fénye.

Az út menti lámpák sárga gömböket világítanak.

Köréjük vízpára ül,

mint meghitt estéken a vibráló gyertya láng, mely fénye
a falakra vetül.

Halk koppanások sorozata, amint a cseppek az
esernyőre hullnak,

melyen szépen egymásba érnek, majd onnan
gyorsan lecsorognak.

Az összegyűlt tócsában cakkos szélű, száraz
falevélke pördül.

Táncol

egy öreg, magányos padnak, melyre
most épp senki sem ül.

Mintha tükröt simítottak volna lábunk alá, melyben élesen
rajzolódik a fent,

melyre az eső a szivárvány színeiből
őszi színeket kent.

Mint egy úszó, mesebeli város, mely a feszített
vítükörre épült

és az ázott esti fényektől
varázsossá szépült.

Erdődi Mária: Hungarikum mese

Méhecske puttonya édes nektárral van tele.

Virágról, virágra szállva napokig gyűjtögette,
aztán repült hazafelé döngicsélve, bűgva

édes terhét mind a kaptárba öntötte.

Így került a gyógyító méz a színes csuporba.

A népmesében

Lúdas Matyinak szívéhez nőtt egyetlen libája
s mivel ingyen nem adta,
botütéstől repedezett háta.
Ám rendes gyerek lévén, adós nem maradt,
a verést 3x kapta vissza az a nagyszájú dagadt...

Nagy alföld közepén ménes vágatott.
Gémeskút hús vizéből mind ihatott.
Kis pej ló hátán büszkén ült a csikós
s a 9 lukú híd mellett ostort csattogtatott.
Gulyát terelgetett haza a gazda s ott
kondérban főtt pörkölt illat miatt a nyálát csorgatta.
Minek után száját Kalocsán hímmzett keszkenőbe törölte,
a jó szilva pálinkát a torkára öntötte.
Édességnek bekapott pár mákos gubát
s mivel lehült a levegő
magára terítette azt a jó meleg subát,
amit a mohácsi busó járás során viseltetett.

Ha lúd, hát legyen kövér!..így szól a mondás.
Hizlalta is rendesen, hogy növelje a máját
s jó házikenyérrrel aztat mind meg is ette.
Bor a pincéből előkerült az estre,
de Erős Pista az egri leánykát szürke baráttal keverte.
Kedve ettől a magasba szaladt
s torkából ezer magyar nóta fakadt...
Éneknek, táncnak mestere a Magyar.
Kísérte őt a száz tagú zenekar.
Sírt a hegedű s zengett az öreg cimbalom,
így lett percek alatt nagy, nagy vígadalom.
A béres legény is nagyokat kurjangatott
s a táncoló csizmaszárra tenyerével csapdosott...

Aztán ki ki nyugalomban pihen a kemence padkán
s a gazda keze végig simít kicsit
a húséges, drótszörű vizslán...

Erdódi Mária: Életünk létrája

Igen...

Ha van egy mozdulatlan pillanat és elmélyülünk benne,
sokszor nem a hön áhított megnyugvás kínál helyet...

Gondolatainkat próbálja rendezgetni.
Mappákat nyitogat... sokat... melyekből kiszabadulnak a le nem zárt
érzések s bizonyos tetteket felülírnak a fel nem tett kérdések.
Az életre vezető létrának az elmúlt évek építették a fokait.
Minden fokon ugyanannyit időztünk, de mégis!
Van, amelyik erős akaratból, színes tervek megvalósításából készült,
de van, amelyik oly gyenge, oly hiányos...
Bizonytalan tettekre épült.
És van, amibe olyan anyag került, amit már soha nem lehet kivenni
belőle.
Melyre, ha visszalépnénk, azonnal összedőlne.
Ezekre gondolunk oly gyakran, mert tudjuk,
az elmúlt éveink története megváltozhatatlan.
Életünk létráján csak gondolatban mászhatunk vissza,
néha fokról fokra, néha nagyot zuhanva...

Ezen elmélyült gondolataink a mit tennék másképp?-
című mappát nyitogatja!
A most fényében átértékelünk dolgokat.
Még azokat is, melyeket akkor az - így van ez jól - szavakkal
lepecsételtünk.
Voltak olyan tettek, amik a rágondoláskor még most is fájnak.
Azokat megpróbáljuk a létra fokainak legmélyére gyömöszölni...

Ám minden szakaszban vannak kedves édességek.
Na, azok ízét szeretjük újra érezni!
Felidézzük, mint egy filmet, ami léleksimogató balzsammá alakul.
Csak nézed, s közben érzed az akkor boldogságát...

Jól van ez így... s mielőtt kizökkennénk a pillanat éveiből,
érezd, hogy ott állsz a létra legfelső fokán, belső mosollyal szívedben.
Nézz vissza még egyszer!
De úgy, hogy meg ne inogjon...
És engedd, hogy a létrád fényesen ragyogjon!

Kisprumik Anita: Csak egy napig szeretttél

Csak egy napig szeretttél;
s bennem összedől a világ,
de kivirágzott lelkemben
az a rég elszáradt virág...

Csak egy napig szeretted;
a csókokat csak lopni lehetett,
reszketően, félve bújtam hozzád,
gyengéd ölelés volt a felelet...
Csak egy napig szeretted;
- folytatni, tudod, nem lehet-
szemembe nézve mondtad ezt,
míg letörölted könnyemet...
Csak egy napig szeretted;
boldog-boldogtalan lett életem,
s míg az édes-bús emlék fáj nagyon,
addig lélekben megmaradsz nekem...

Kisprumik Anita: Elválás

Nem szabad szeretnem téged,
de a vágy toporog a küszöbön,
a józan ész már messze szállt,
mikor lágyan ajkamhoz ért a szád...

Befelé hullik könnyem, míg
közös múlttal a szem, a szembe néz,
s szavak nélküli beszéddel
ölelés helyett csak a szív remél...

Még gyönyörködünk egymásban,
s halk muzsikát hoz az emlékezet,
néha lépek egyet feléd,
de nem merem meg fogni a kezéd...

Látlak távolodni Kedves,
a szívem gyorsan utánad szalad,
míg némán, csodát remélve
hangtalan sűgom: szeretlek - maradj...

Visszanézel, szíved vérzik,
zöld szemeidben csillog a remény,
szívem megreteg a vágytól,
úgy kívánlak, de nem hívlak vissza,
-nem én...

Lelkem lelkedben rab maradt
saját fala mögött - a Te rabod.
hol szerelmünk szép emléke
örökre eltakarja a napot...

Kisprumik Anita: Felejtés – vagy mégsem?

Már nem vagyunk azok, akik voltunk
eltemetődtünk egymásban talán,
mélyre ástuk szép emlékeinket,
többé nem jutunk át egymás falán.

Már nem izzik fel szerelmes vágyunk,
a józan ész mégis határt szabott,
hiába súgott mást az ösztönünk,
szenvedélyünk emlékekbe költözött.

Már nem írunk egymásnak verseket,
kettőnkről a szép álom elrepült,
láttam, ahogy távolodott, s azt is,
ahogy egy karnyújtásnyira elült.

Már nem csillog szemedben a remény,
s szívembe tört dőf az emlékezet,
nekünk nem szabad igent mondani,
csak azt mit érezni muszáj, és hallani.

Már magunknak sem vallunk valósat,
álnok, csúf, csalárd, hazudik minden,
tegnap este újra csókolt a szád,
Királyom voltál, én pedig a Kincsed...

Kovács Sándor: Egyek vagyunk

Egy hónapja Te vagy én, és én vagyok Te,
S Te vagy immár lényem szívfelőli fele.
Vagyunk egymás számára az Énekek éneke,
Egymás életének elválaszthatatlan része.

Te vagy minden jó, örömkialtó szavam,

Ha nem lennél nekem, lennék mosolytalan.
Hiányod bénítana, mint egy áramkimaradás,
Akkor látszana: nem pótolhat semmi más.

Te vagy mindenem, egy új kis élet reménye,
Magányt gyógyító elixír, életem éltető fénye.
Vagy lelkeimet simogató csodaszép érzés,
Egymáshoz simulás, vágy és szeretkezés.

Általad érzekelek zenét, Te vagy a hallásom,
Te vagy a virágillatot közvetítő szaglásom.
Te vagy a bőröm, Általad érzek, ha tapintok,
Te vagy a levegő, mely nélkül meghalok.

Te vagy a szemem, te vagy világlátásom,
És vagy minden egyes szívdobbanásom.
Te vagy az ereimben csörgedező vér,
Mely sejteimnek éltető táplálékot ígér.

Te vagy minden egyes álmom és nappalom,
Szeretettől áthatott mindahány gondolatom...
Te vagy, akit kerestem egész életemben,
Ketten vagyunk egyek a SZERETET jegyében.

Kovács Sándor: Születésnap i köszöntő

Csokorba szedem ünnepi dalom,
S mint virágcsokrot, Néked átadom.
Átadom szívem minden szeretetét,
Mint szívből szóló szép zenét.

34 év – megannyi újrakezdés és számvetés,
Sok hányattatás, megpróbáltatás, szenvedés.
Kisbabából gyermek, kislány, majd felnőttél,
Minden életmarta sebtől csak emberebb lettél.

34 éve már, hogy magadhoz ölelted a fényt,
Megszülettél, s ezzel elhoztad nékem a reményt.
Rányitottad kis gögicsélő szádat a világra,
Olykor fájtak az évek, teltek-múltak egyre-másra,

Olykor kísért még a múlt fájó árnya,
Emlékek behegedt sebekre vetülő homálya.
Ne nézz vissza, ne idézz mást, csak a szépet,
A napsugarat, derút, megélt szerelmet.

Fogadd el a feléd nyújtott hálás kezét,
Éld újra a boldog pillanatokát és éveket.
Most elötölulva a múltból mind itt tolong,
Hogy illőn köszöntse a születésnapod.

Elröppent e 34 év, tudatod számot vet,
Lelked nem hiába öltött e világon testet.
Tudtál önzetlenül, tisztán szeretetet adni,
Tudtál mindig embernek maradni.

Ha tükörbe nézel, lelki önmagadat látod,
Jóságodat visszaigazolja minden barátod.
Nyomot hagytál, megszépítetted a világot,
Szerelmem örzi féltve a Tőled kapott álmot.

Léted egyszeri és megismételhetetlen,
Mi most tovaftut, holnap már elérhetetlen.
Legyen irányítúd a szíved, ott van mindig Veled.
És ne feledd: ez már nem csak a *TE* életed.

Léted a végtelenhez mérve múltó pillanat,
Két éve már, hogy sorsunk együtt halad.
Együtt megéltünk örömet-bánatot, sok szépet,
Életedben legyen minél több szeretet, ami éltet.

Készülj hát sok-sok új születésnapra,
Gyermekmosoly olvassza tél jegét tavaszra.
Mert folytatni kell mindent, ami szép volt,
Sok szempár ragyogjon Rád, mint az esti égbolt.

Virág nyíljon mindenhol, amerre lépteid visznek,
Ideje van mindennek, munkának és ünnepnek.
Köszönöm Istennek születésed napját,
Éltesse örökké legkedvesebb lányát!

Kovács Sándor: Hálaadás

Három éve kincskeresőként hálómba fogtalak,
Tündöklő gyöngyszemként felszínre hoztalak.
Addig helyem nem találva kutatva kerestelek,
S csak amióta megismertelek, csak azóta élek.

Sosem tudtam addig, milyen szép is az igazi élet,
Csak mióta Veled élek meg fájdalmat, gyönyörűséget.
Nélküled hosszú végtelen lázálom volt az élet,
Azóta élek, mióta együtt álmodunk-élünk valami szépet.

Bárhova is vet sorsom, már magammal viszlek.
Életutamon örökre szívembe balzsamozva cipellek.
Szívem szíveddel már egy ütemre összedobban,
SZERETLEK napról-napra egyre-egyre jobban.

És mondanom kell újra s újra, hogy szeretlek,
S hallani visszhangját: szeretlek – szeretlek.
Szereteted szomjúhozza elcsigázott lelkem,
Szeretetedre van végtelen nagy szükségem.

Kis gyertyaként szeretnék érted tövig égni,
Adni meleget, fényt, életet és csak érted élni.
Szeretlek, mert szeretsz és szeretsz, mert szeretlek,
Csodás világot látok, ha szemedbe nézek.

Hiányzol, mikor munkába úz az ébredő a hajnal,
Szeretném vigyázni minden lépted, mint egy angyal.
Néha kikacaglak, de féltőn óvlak - szívembe zárlak,
S elviselhetetlenül fáj, ha olykor-olykor sírni látlak,

Bárhol is járok, Rád gondolva arcodat látom,
Ébren álmodozom, s folyton érkezésed várom.
Ha kezed, tapikód fogom, enyém a mindenség,
Bármilyen ajándék bizsuként talmi kis semmiség.

Rád gondolok, ha tapétánk aranyán megbotlik a holdsugár,
Rád gondolok, ha nap fényét fűrösztli vir szigeti tengerár.
Téged hallak, ha balatoni hullám hódolatát lábunk elé önti,
Ligetben sétálva minden fölénk hajoló fa szépséged köszönti.

Ha szemedbe nézhetek, egy szép világot látok,
Nyílnak lelkemben rózsaszín boldogság virágok.
E szírmot bontó szeretetvirág egyre csak növekszik,
Boldogságom lüktetése folyton Tehozzád törekszik.

Kinn hó szitál és csikorog a fagy, eláll szavunk,
De melegít, hogy vagy nekem, s mi egyek vagyunk.
Szavakba csordul belőlem a hála:
Köszönet Istennek, hogy Rád találtam Általa.

Mohos Péter: Mese az angyalokról...

Mendegélt a földön, egy szegény megtört pára,
Csillagfény útja, hideg föld ágya.
Lelke elszállt, keresi vala,
Sötétben jár, felette angyalok hada...

Nézik ők nevetve, hogyan fogy léte,
Egyikük megsánja, lesiklik eléje.
De halandó elé, angyal nem kerülhet,
Vándor szeme előtt -csak boszorkány születhet...

Leszállt az angyal, rajta sötét fényű fátyla,
Takarván létét, vándor meg ne lássa.
Ő mire eszmél, hőköl is hátra,
Mi termett elé -éj csendes árnya?

Nézi, csak nézi, s felsejlik léte,
Nem baj ha rossz se, csak szeressen végre.
Odalép gyorsan, el nem engedi,
A semmit szorítja, angyal neveti...

Neveti, neveti, közben figyel,
Nézi szemét, látja könnyét,
Szerelem homálya-angyalnak sajátja,
Ő is belevesz, s nap lesz ruhája...

Felkelő sugara, tárja fel a véget,
Angyalnak léte, nem titok végleg,
Eldöntötte marad s búcsút int tényleg,
Szerelemre szavaz, s itt marad végleg...

Mohos Péter: Művészet...?

Ő is csak él, az életért, ő is ember és fél,
S alkot hogy legyen, hogy maradjon az ki volt,
Maradjon ember s tán művész, ki vallja a valót,
A meg nem foghatót önti tán vászonra, papírra,
S közben vési kőbe, mit nem lehet, de nem feled,
Fest ecsettel s kényszerít jövőt melázásra művei felett,
Vált ki sóhajt, rajongást s vagyont tipornak lábbal emberek,
S ő csak nevet, nevet onnan honnan már lehet,
S hullámzó kebel nem kér már életet,
S a csodálkozók között pór s nemes, mind anyától született,
A rajongás pénzt nem kérvén hatol szívekbe s elfeled,
S ígér katarzist lelkeknek sebezve, fájva, akár halálba,
S térvén vissza már találván erőt, esendőt,
S keresvén jövőndőt sem kerülhetsz el szépet,
Mint régi térképet min pihen szemed, mert szeret,
Nézed a képet, vigyázol hisz léted s fényed,
És hisz rajt az álom gyermeki sóhaja, élted mosolya,
Ragyog a képen, a mindenségen, ott a vágyad, s alig várod,
Nézhesd újra s ha megalkuvóra is ránt a sors,
Marad neked, hisz életed s ha poétaként faragsz betűt papírra,
Vagy öntesz fémét szoborba, legyen hited élted előtt,
Úgy is ő ítél, s ha elítél se ess zavarba, állj fél s éld át újra,
Engedd lelked magasba, fel az univerzumba,
Hol csillagok fénye vív csatát az életért s bomló anyagok élete
redukál,
S teremt létet, életet néked, hogy alkoss tovább,
S legyen hited - élted az értelem felett...

Mohos Péter: Néha nem hiszek...

Néha nem hiszek a mában,
sem a nagy világban,
sem az iskolában,
sem a elmúlásban,
sem a tudományban,
sem a túlvilágban,
sem a megértésben,
hisz isten is halott,
hisz magunk is halott,
csak a csillagoknak

hiszem még fényét,
mi él, hitünkben él,
hisszük hogy él,
s múlt fényébe rejtjük a mát,
s jövőnknek hisszük
az időt, a holnapot,
s holnap napok perihéliuma
tart gyásznapot,
ion sugár bájjal tép szét
szerves molekulát,
s újra csak ő marad,
csillag marad,
s új ruhában él tovább a fény,
s újra él az emberi lény,
fordítja félénk arcát feléd,
majd növvő tudata zenél,
az új nap nevet, újra csak nevet,
emberi lény, néked itt nincs helyed,
értelmet nem nyertél,
semmit nem tettél,
dölyf, kevélység, irigy vágyak,
rest, gyáva sorsok,
szerelemmel mit kértél?
vágyaiddal mit értél?
merni nem mertél,
élni nem éltél,
s jó csillag hideg tél...

Molnár Bernadett: Farsang

Felveszem az álarcom:
„Kész vagyok.”
Mutatom a világnak:
„Jól vagyok.”
Kérdezik: „Hogy vagy?”
„Megvagyok.”
Felületes kérdések,
Hazug válaszok.

Világ! Mi bajod?!

Üvöltök belül, csöndesen.

Változásra képtelen.

Reggel, amint kilépsz az ajtón,
a maszk felkerül, és elnyom.

Felületes boldogság.
Lélekcsonkaság.
Egy arcra fagyott mosoly,
Megtévesztő, elemésztő bolondság.
Erőtlenül komoly.

A farsang itt van,
s a bál áll.

Egy zavart pillanat,
s leveted maszkodat.
Furcsán néznek
„Ez a valódi éned?”
Zavarba ejtőn kérdezzetnek,

Válaszolni képtelen.
Elemésztő félelem;
Értetlen arcokkal körülölelten.

Meg nem értett szabadság,
nevetés, egyedüllét, magány.

Éjszaka, éberem forgolódva,
Telik a sok lassú óra.
Visszajön lopódzva;
S reggel, amint kilépsz az ajtón,
a maszk felkerül, és elnyom.

Mert a farsang itt van,
s a bál áll.

Érthetetlen maszk-kórság,
De játszik az egész világ.

Pásztor János: köszöNŐ NAP

A nő folyton változó Hold.
Évente egyszer
Különösen ragyog,
Magáévá teszi a Napot.

Ilyentájt a bűvöltek
Köszönve-köszöntik őt,
A Nappá lett nőt.

Kinek ez egyetlen Napja,
Ajándékát e napon,
- Mily kegyetlen sors,
Ha ekkor sem- kapja.

És láss csodát!
A nő a semmitől is boldog,
És majd mindig megbocsát.

Tiszta színű-szívű szép napot,
Örök tavasz - jelző hóvirágot
Adjatok ma nekik
Jaj, ne tövestől, azt büntetik.

Lássák meg a jó világot,
Jól szeressék kis hazánkat,
Benne a józsefáttilákat,
Kik ültetik a virágot.

Kik nem éheznek,
Nem fáznak, nem félnek.
Szeretetben élnek,
Édes gyermekei szülőföld anyának.

Pohárba a tiszta vizet öntik,
A pici lányt, a bakfist, a nőt,
Anyát, nagymamát, kedvest,
Feleséget, testvért, szeretőt,
Nemcsak nőnapon köszöntik.

Pócsik Evelin: Egy férfi tollából

Amikor lefeküdtem éjjel
rózsaszín ruhát láttam
és benne Téged,
kinek haja aranyárgán fénylett.
Tüchtig voltál,
és francia pezsgőt ittál,
karod a magasba emelted,
és én elveszítettem
ágyam függőleges vonalát...
ÉRTED!

Pócsik Evelin: Emberszemek

Szeress tisztelettel
szeress méltósággal
szeress a hangoddal
szeress a szemeddel
szeress hangosan
és szeress halkán,
szeress a nap alatt
és szeress a hold felett...
úgy, hogy emlékezzenek...
és úgy, hogy akit szeretsz...
arra mindig ráfordítod szemed!

Pócsik Evelin: Modernizált Miki

Amikor mitévő vagy,
akkor olyan nincs.
Nemtom mitévő legyek.
Én meg már betévő az voltam,
sőt kitévő is, de mitévő még nem. Teljesen.
És amikor mitévő leszek kicsit,
akkor leszek betévő.
Bepakolok minden szükségest,
és még aznap kihajítom a szarságokat.

Ritz Zoltánné: Az Anya

Az Anya csak akkor boldog,
Ha gyermekei is boldogok.
Minden vágya, hogy jól menjen sorsuk
Öröm legyen az arcukon,

Testében növekedtek kilenc hónapig
Csodálatos harmóniában éltek.
A magzat minden rezdülése, mozgása
Szívük dobbanása összefűzte, őket.

Egyek voltak ők ketten, együtt lélegeztek.
Biztos fészket adott az édesanya öle
A köldökzsinórt elvágják szüléskor
De a láthatatlan kötelék köztük marad.

Ezt az érzést, ezt a különleges kapcsolatot
Csak az tudja milyen, akinek van gyermeke.
Az én eltűnik, ha megszületik gyermekünk.
Csak ő körülötte forog minden gondolatunk.

Érte élünk, óvón, féltőn szeretjük
Ha sír aggódunk, nehogy baja essék
Hány át nem aludt éjszaka!
Mindez nem számít, nem panaszkodunk.

Taníttuk őket járni, beszélni
Mondókát mondani és verselni
Altatjuk őket dalokkal, mesékkel
Soha-soha nem unjuk meg, de ők sem.

Rohannak az évek, hamar felnőnek
Aztán már ki is repülnek
Az áldott terhesség ideje és a cseperedő gyermekévek
Az anyai szívben úgy élnek mintha most lennének.

A szülés fájdalmára is örömmel emlékeznek
Testéből lett test, véréből vére lett a gyermek
Egész élete csak róluk és értük szól
Az anyai szívben boldogság dalol!

Azt a szeretetet meghálálni nem tudod

Csak tovább adni az új nemzedéknek adhatod
Szeretet szül a szeretet, mindvégig ezután
Istentől kapjuk hívő életünk folyamán.

Ritz Zoltánné: Nézz a virágokra...

Nézz a virágokra,
Milyen színesek, illatosak.
Istent is megláthatod bennük,
Mert Ő adta a virágokat is nekünk.

Mindent tökéletesnek alkotott,
Az embert is aki elbukott.
A bűn következményekkel járt,
Ezért az embernek rendezni kell Istennel kapcsolatát.

Isten szeretetét abban mutatta meg,
Hogy fiát elküldte és feláldozta értünk.
Megmutatta, hogy megbocsátott,
Kegyelme csodával határos!

Ritz Zoltánné: Olyan jó, ha adni tudunk...

Olyan jó, ha adni tudunk,
Egy bátorító szót, egy mosolyt.
Egy simogatást, szerető gondoskodást,
Valakinek mindig szüksége van rá.

A könnyeket jó letörölni.
A sebeket jó bekötözni.
A hidegben jó meleget árasztani,
A sötétben jó fényt gyújtani.

Azért hívtál el bennünket,
Hogy bátorítsuk a félőket.
Vegyük észre a szűkölködőket,
Irgalommal legyünk az emberekhez.
Találjunk megoldást a gondokra,

Fogjuk meg egymás kezét.
Segítsük a bajba jutottat.

Örülünk az örülőkkel,
Sírjunk a sírokkal, Te Jézus ezt mondtad!

Somogyi Csaba: Beszéltem Istennel

Tegnap este beszéltem Istennel,
Mondtam neki, hogy nem hiszek benne,
Elégszer volt már szívemen kengyel,
Belefáradt, most már megpihenne.

Sok mindennel próbálkozott aznap,
Láthatóvá vált, leült körömben,
Azt mondta nyergeljek, jön az etap,
Mert részem lesz már holnap örömben.

Kinevettem, majd rálegyintettem,
Meggérdeztem őt, hogy eddig hol volt,
Kérdőn néztünk egymásra mindketten,
De nem láttam rajta, hogy megorrolt.

Sehogyan vártam hát a másnapot,
De titokban reméltem valamit,
Bár szívem csak egy halmazállapot,
Nincs, ki építené a falait.

Egyszer csak megjelent, megigézett,
Szemeiben láttam a teremtést,
A szívem ilyet soha nem érzett,
Értelmet adott, magát a kezdést.

Angyal állt előttem, szárnyak nélkül,
Mert valójában ember, hús és vér,
Csak miatta kezdtem hinni végül,
Az utamon most már csak ő kísér.

Aznap este beszéltem Istennel,
Meggöröztem, hogy egy angyalt küldött,
És ha majd egyszer magához rendel,
Lelkem addig boldogságban fürdött.

Somogyi Csaba: A történelem Évája

Hiányzói Mona Lisa mosolyából,
Miattad ferde a pisai torony,
Te vagy, aki ivott Isten borából,
Kolumbusz hajózott hullám fodrodon.

Halálos csend voltál Nagaszakiban
Nélküled menetelt a diktatúra,
Szabadság voltál a nép szavaiban,
Csak veled teljes minden szubkultúra.

Mátyás királynál te vagy az igazság,
Érted mozdultak meg a szüfrazsettek,
Beléd bukott a szovjet köztársaság,
Te miattad a náciok ciánt nyeltek.

Világkiállítás voltál Párizsban,
A te zászlód lebeg a Hóidra tűzve,
Fajok eredete voltál Darwinban,
Elba-szigetére lettél száműzve.

Somogyi Csaba: Szívemben izmusok

Amikor meglátlak, szívem ütemre ver,
Úgy dobog, mint ahogy a Wehrmacht menetel,
Úgy robban belém a szabadság üteme,
Mint a Véderő légvédelmi ütege.

Amikor hozzám szólsz, hallgatlak, mint Hitlert,
Érted megdöntöm a kommunista rendszert,
Csatamezőn hiányodtól vérben állok,
Hűséget halálig neked szalutálok.

Úgy védetek, mint Moszkvát a kommunisták,
Békéd visszhangozzák a berlini utcák,
Szerelmem Vörös Hadseregként oltalmaz,
A Védőosztag csak kivérzett romhalmaz.

Sztálin parancsait érted teljesítem,
Führernek a ciánt tálalva terítem,
Német páncélosadosztályt törbe csalog,

Horogkeresztre vörös csillagod ragyog.

Somogyi László: Szegény ima

Hiányos fövenyparton kéz a kézben sétál velem a remény, melybe kapaszkodom.
Gaz s lator ördögök lopnák szét életem, melyhez hűn ragaszkodom.
Van tartásom s kitartásom.
Még ha a szél szembe is fúj, én meg nem állok.
S jóllakottnak lenni nekem meg nem adatik sűrűn, azért mégse kiabálok.
A nyomor tornácán csak korgó hasú csöcselék hangoskodik, ők számkivetettek.
Egy elmebajjal küzdő világ posványos talaján imádkozom:
ó Uram, ne engedd meg!
Tégy igazságot, ítélkezz fölöttünk, büntess és ostorozz, regulázd fiaid.
Átkozott jelenkor.
A cipőm sáros, de a lelkem tiszta és szabadon szárnyal.
Ha étel nem is jut, ezt kérlek, soha ne vedd el fiadtól.

Somogyi László: Ellentétek

Én magyarázom a lehetetlent és megfogom a semmit.
Csak dicsérem az urat, de nem tisztelek senkit.
Síri csendben csak én kiáltok, inkább rosszat, csúnya átkot.
Röghöz vagyok leragadva én s csak álmaim cikáznak e föld kék egén.
Boldogtalanságomért mást okolok folyton.
Néha kedvelem a csendet, de a szót most beléd fojtom.
Ünnepelni kellene, de valamiért megint sírok.
Szép dolgokról álmodozom, de elaludni mégse bírok.
Ellentétek vonzásában teltek el az évek s eltűnődöm múltamon,
igazából mit is érek?
Fájdalmas volt, néha lomha, de kalandból is volt elég.
S most Istennek hála nyugalomban hal meg ez a vén derék.

Somogyi László: Őszi kép

Gesztenyés ligetnek hűs, harmatos csendje.
Virágok könnyecseppjei, de szép az őszi este.
Őzek szorgos lépte, madarak füttyös kedve.
Barna az erdő, de színes a kép.

Ízletes új borok s kemencék illata.

Jókedvű szüretetek s éneklők víg hada.
Sárgult avaron lépek, élénk, de halk remények.
Csönd van és vígalom, mi ez, ha nem béke?

Kis tavam mellett, fűzfaágon ülve,
nézni a vizet csak, merengni a csendbe.
Álom ez kérdezem? – és nekem kell felelnem.
Bizony hogy az s én mélyen alszom.

De felkelek egyhamar, s körbetekint szemem.
Ugyanaz fogad engem, örül és sír a szívem.
Az én hazám gyönyörű, mesés és sokszínű.
Angyalok őrizik s én itt boldog vagyok.

Szigeti Frigyes: Testvérek

A gyermekévek kőbe véssett porladó homálya,
Szertefoszlik a feledés halkuló zajába.
Sok év múltán lehet-e valóságként emlékezni,
A múltat szépítetlen, fehérén-feketén felidézni.

Előszereglenek a gyermekkor fanyar buktatói,
Édes is, keserű is, de mégis jó rágondolni
Tibor bátyámmal mi sokat civakodtunk,
Állandó elszánt hatalmi harcot folytattunk.

Pedig én hoztam a formám, mint vásott szemtelen gyerek,
Csak vörösrókáztam és máris utánam futásnak eredt.
Ha elkapott, nem maradt adós a testi jutalommal,
Elintézte nyomban, jó néhány csattanós pofonnal.

Csinytevéseimnek csak Isten tudja számát,
Ha tudott róla, befoghatta volna a csúfalkodó száját.
Emlékeimből csak néhány történet emelnék ki,
Dicséretemre az ablakba úgysem tehetem ki.

Bringáját, mit nagyon féltett, ha egy pillanatra őrizetlenül hagyta,
Felpattantam rá és eltüntem vele úgy egész napra.
Az elfelezett rántottájából mindig csíptem egy falatot,
Pedig jószívuén elosztotta, nekem adta a nagyobb adagot.

Apánk a kolbászból, mindig egyenlő részt osztott

Ha megkezddte, máris levágtam belőle egy kisujjni darabot.
Hogy-hogynem, lassan a tartórúdig értem,
Mikor észrevettem jócskán megkaptam a „bérem”.

Az is igaz, hogy sok mindenre meg is tanított,
A röögös élet titkaiba lassan be-beavatott.
Ha bajba kerültem, megvédett mindig mellettem állt,
Bárkivel, az ördöggel is értem bátran szembeszállt.

Tibor bátyám! arra kérlek, feledd el turpisságaim,
Emlékezz! milyen jók voltak az utcabeli játszótársaink.
Miénk volt a Hermann-kert, a Grábler-tó, a szilvás,
Örök élményt kínált, a Várvölgy a kirándulás.

Az első cigi, az önmagát kereső kamaszodás.
Miért is jutott nekem a Toldival való gúnyos hasonulás?
Pedig nem voltam én borzasztó, csak vásott szemtelen gyerek,
Úgy hittem, bármi szörnyűt is csináltam, mégis mindenki szeretett.

Gondold csak meg, mekkora úr támadt volna, ha én nem vagyok,
A három nővér csak téged kényeztetett volna, ha én be nem kavarok.
Mindig is tudtam, hogy az én dolgom, drága bátyám, hogy mentselek,
Felvállaltam helyetted az elkényeztetett, pimasz gyerek szerepet.

Szigeti Frigyes: Nőnap i köszöntő

A télnek vége, a Bakony alján pompázik a hóvirág,
Éledezik a természet, bolyhos már a barkavirág.
Új élet kél, lepkeszárnyon jön el a szép kikelet,
Nők, asszonyok, lányok, köszöntöm az ünnepeketek!

Nővéreim, húgaim, csajok, lélekben ma veletek vagyok.
Ti vagytok a legnagyobb csoda, mit Isten alkotott!

Először a férfit rakta össze nagy nehezen a Teremtő,
Anyaghiány, áremelés volt a gátló tényező.
Gyakorlata sem-igen volt, hát olyan lett amilyen,
Utána a Nőt formázta meg, jól sikerült – van ilyen!....

Bölcsességet, kedvességet, szeretetet gyúrt bele,
Férfinépnek sivár lenne nélküle az élete.

Szerelmet és boldogságot hoztátok el Ti nekünk,
Éljetek hát szeretetben nagyon soká, de velünk.
Szeressétek a hitvány férfit, akárhogy is sikerült,
Higgyétek el ennél jobb nincs, ez már régen kiderült!

Boldog Nőnapot!

Szigeti Frigyes: Emlékezet

A számok nem hazudnak, nem alkudoznak,
Az órák szaladnak, egymásra tolakodnak.
A gyermekkorhoz visszatérni mindig édes álom,
Hetven fölött a napot-évet, már nem tartom számon.

A gondtalan gyermekévek, szívembe visszajárnak,
Megelevenednek a régi játszótársak.
Hernády, Timár, Ihász és Csibra,
A régmúlt idők emlékét rendre visszahozza.

Gyönyörű volt a gyermekkor boldog időszaka,
A diákévek, tétova, tovatűnő pillanata.
A nyár, a strand, az ezer élményt nyújtó Balaton,
Velem lógott minidg: Csibra Tibor a legjobb haverom.

Talán még szebb az ifjúkor mézédés emléke,
Mint virág feslett ki a szerelem szépsége.
Az első csók, az ölelés, az önfeledt mámor,
Ebből semmi sem maradt, hiába szánom-bánom.

De az Úr tudja jól, hogy mennyit ad a földi létből,
Ha visz az ördög nem eszik a könyörgésből.
Ennyi elég vagy talán sok is belőlem a családnak,
Barátaim, elleneim, többé már nem káromlának.

Tolonics István: Hagyj nyomot a világnak!

-1-

A bakonyi várvölgyet járva,
Egy csendes szép nyári napon,
A várrom előtt elmélázva gondolkodom.
Vajon mi volt itt a hegy ormán,
Kastély, vagy szép vár is volt talán ?
Vastag falait kikezdte az enyészet,
Nem is kicsit, szinte már az egészet!
Áll itt most magányában árván
A völgy feletti sziklán szomorúan mogorván.
Visszanéz a múltidőkre,
Vissza-vissza nagyon messze.

Valaha-e romos falak otthont adtak
a Konth család híres tagjainak.
Boldogságot, hitet, reményt, sugalltak
Szép jövőt ígérve a magyarnak.
Majd megépítették a palotai udvar házat,
És csendben magára hagyták a régi várat.
Évtizedek múltak, századok jöttek,
így maradt meg a vár a jelen időknek.

Itt vadászott, pihent Mátyás az igazságos.
Ez a történet igaz és valóságos.
De él még a régi idők szép mondája,
A nép ajkáról jár szájról-szájra.
Itt élte Mátyás életének örömteli sok boldog napját, Ablakából
lőtte le a bakonyi erdő szarvasát Itt számlálta nap mint nap
esténként A szép szelistyei lény haját szálanként.
Csodálták a Bakonyt szerelemben boldogságban.
A vár messze nyíló ablakában.

-2-

A szerelmes órák és mondák mellett,
Egy nagy dolgot még hadd említsek meg.
Nem csak békés napok, harcok is jöttek,
Kellott a magyar föld a vad töröknek.
Harcot vívott ez a vár a törökkel is régen
Még a félholdas kemény harcok idejében.

Örök társa volt Thury György várának
Együtt ártottak Arszlán pasa hadának.

Elmúltak a török idők is,
Békésebb napok következtek.
Új időben újabb remények születtek.
Csak a vár maradt régi helyén,
A Pápára vezető völgyi út mentén.
Majd 1843 tavaszának idején,
A vár romjainál pihent meg egy híres legény.
Petőfi írta meg versét a „Szeget-szeggel”
Gyermeki csinytevésekről emlékezett meg derús kedvvel.
Így őrzi a költő emlékét is ez a rom,
Ahol sok történelmi esemény zajlott le egykoron.

A vár még hirdeti több százados múltját,
Kirándulók nézegetik csodálják.
Már csak egy oldala van egészben,
A többi falak imitt-amott állnak,
Az örök enyészetre várnak.
Vándor ki itt jársz hallgasd meg,
A falak a múlttól mit mesélnek.
Sok szépet megtudsz a régi időkről,
Mátyás és az Ujlakiak boldog reneszánsz kori idejéből.
Múltját ma is sok ember kutatja,
Bátorkő vagy Pusztafalota?
A bakonyi erdők csendes vára,
Városunk híres történelmi emléktára.

-3-

Itt kezdődött a szép városi történelmünk
már nagyon régen.
Most rajtunk a sor annak védelmében. Szeresd és véd a
várromot,
A Te múltad is ez, és őrzése a Te dolgod!
A történelem úgy lesz örök, és igazi,
Ha vigyáznak rá a mai kor ifjai.

Megíródtak ezek a kusza verssorok,
Nem irodalmi érték tudom,
De én ennyit adhatok.
Tiszteljük elődeink dicső tetteit,

Óvjuk meg ránk hagyott értékeit!
Csupán egy felhívás, a mai-mának,
Legyünk védői, őrzői Pusztapalota várának!
Hagyjunk nyomot a világnak!

Tóth István: Hol találd a boldogságot?

Hol találd meg a boldogságot Kedves?
Tudod, az más ember szívében elrejtve lakik!
Aki lelkét a majd önzetlen lelkednek adja,
kinek szemében viszont láthatod titkolt álmaid.

Ezüst fényű éjszakán a távolba merengve,
átkarolva, ahogy a csillagokat öleli a végtelen sötét,
föléd hajol, és halkán füledbe súgja titkait,
csókkal borítva, a szerelem izzó hálóját fonja köréd.

Nincs ott, mégis folyton magad mellett érzed,
befejezi a kigondolt szavat, a csonka mondatot,
virrasztva nyugtalan álmod melletted őrzi,
tisztafényű hajnalon – kezét kezedben tarthatod.

A látóhatár végén magányosan, reménykedve vár,
mint ahogy csalfa délibábót a sivatag teremt,
míg forrón, remegve, és szótlанul összebújva,
átléptek egymás karjában a végtelent.

Találd meg hát ezt az embert – megérdemled,
mert összetört szíved minden darabját összeszededegeti,
újra összeilleszti őket, - de egy darabot megtart magának,
s a hiányzó részt az övével pótolja ki!

Tóth István: Mondd, hogyan szeresselek?

Mond, hogyan szeresselek?
Ha bűnös minden perc, amit veled tölthetek,
Ha vétkes minden kósza gondolat,
Ami valaha is agyamban fogant.

Mond, hogyan szeresselek?
Ha nem tudom, magadban hol keresselek,

Ha csak kicsit vagy alig engeded,
Mert a múlt fájdalmán bánkódik, háborog szíved.

Mond, hogyan légy a hangom?
Ha nem hagyod, hogy szabadon szárnyalhasson,
Ha némán, csupán szemeidben élhetek.
Kérlek, ne lökj el magadagtól, féltelek!

Mond hogyan légy két szemem?
Ha nem láthatok benne mást, csak végzetem,
Ha zöld fényében csupán egy valaki ragyog.
Tündökölve lép felém, mint az angyalok!

Mond, hogyan légy a lelkem?
Ha minden alkalommal nálad felejttem,
Ha nem mondhatom ki, ami legbelül nyomja.
De hát úgysz tudod, szívem szívednek bolondja

Mond, hogyan imádjalak?
Ha magad köré kővárat építesz, magas falat,
Ha ajtót nem nyitsz rajt nekem
Mond, hát hogyan szeresselek kedvesem.....?

Tóth István: Ne szeress!

Kitépve szívem háborgó nyugalmaiból
megtréfált a sors életem delén,
szerelmet ordított e különös csendbe
hol húsz éves lehettem újra én!

Ebben a mesebeli misztikus világban
ahol csak eltiport virágok nőnek,
álmodtam egy szőke lányt magamnak,
magamnak, s nem a múltó időnek.

Ébren is álmodtam, halk zeneszót,
labirintust, barlangot, hegyet,
ködfátyol lebegett a felhők alatt,
gondolatban ott jártam veled!

Sétáltunk kézen fogva a folyó partján,
a vízen hullámokkal játszott a szél,
suttogva zengte fülünkbe titkait,
a kápolna csak rólunk mesélt.

Fent a várhegy évezredes ormán,
az erőd lábánál nagyváros feküdt,
szerettem volna elmondani neked:
téged látlak, csak téged mindenütt!

Engem ne szeress, égbe kiáltottad!
Nem álom volt, visszhangozták a hegyek,
hiába kéred, hogy felejtsek, hiába,
szívemben én már egy vagyok veled.

Tartalomjegyzék

Kovács Mónika (1. helyezés)	
Elégetni mindet 4	
Mit legel a tevém? 5	
Szalmavirág 5	
Tóth Ferencné (2. helyezés)	
Hagyj nyomot a világnak! 6	
Besenyei Szabaszián versei 8	
Böjte Márton	
Anyám 10	
Súlyos út 11	
Múlt, jelen, jövő (Itt sétál a múlt) 14	
Szeplős múzsa 16	
Gondolatban Erdélybe járni 17	
Végrehajtó 18	
Messze szaladtál 19	
Eiterer Ferenc	
Aki van 21	
Őszi reggel 22	
Új fénye kelt 22	
Erdődi Mária	
Az akácvirág 23	
Őszi eső 24	
Hungarikum mese 24	
Életünk létrája 25	
Kisprumik Anita	
Csak egy napig szerettél 26	
Elválás 27	
Felejtés - vagy mégsem? 28	
Kovács Sándor	
Egyek vagyunk 28	
Születésnap köszöntő 29	
Hálaadás 31	

Mohos Péter

Mese az angyalokról... 32

Művészet...? 33

Néha nem hiszek... 33

Molnár Bernadett

Farsang 34

Pásztor János

KöszönNŐ NAP 36

Pócsik Evelin

Egy férfi tollából 37

Emberszemek 37

Modernizált Miki 37

Ritz Zoltánné

Az Anya 38

Nézz a virágokra... 39

Olyan jó, ha adni tudunk... 39

Somogyi Csaba

Beszéltem Istennel 40

A történelem Évája 41

Szívemben izmusok 41

Somogyi László

Szegény ima 42

Ellentétek 42

Őszi kép 42

Szigeti Frigyes

Testvérek 43

Nőnap-i köszöntő 44

Emlékezet 45

Tolonics István

Hagyj nyomot a világnak! 46

Tóth István

Hol találod a boldogságot? 48

Mondd, hogyan szeresselek? 48

Ne szeress! 49

FELELŐS KIADÓ:

BUDAI LÁSZLÓ

Készítették:

BUDAI LÁSZLÓ, ÉLTETŐ ERZSÉBET, GYÖRGY JUDIT,
RÓHRI BEATRIX

A felhasznált grafika Mészáros Imre alkotása.

A „Hagyj nyomot a világnak!” című pályázatra
beérkezett

művekből próza-összeállítás is készült.

THURY-VÁR NONPOFIT KFT - KRÚDY GYULA VÁROSI KÖNYVTÁR

2015

Egy tucat év, 1998

